

БЕЛИЯТ ЗАТВОРНИК

Тайната история на Гълъбин Боевски

Автор Огнян Георгиев
Редактор Мирослава Бенковска, Николай Пенчев
Технически редактор Станислав Иванов
Коректор Татяна Калчева

Първо издание
Формат 84x108/32. Печ. коли 9,5

Книгоиздателска къща „Труд“
София, бул. „Цариградско шосе“ № 47,
тел.: 02/942-23-76, 02/971-99-18
Разпространение – тел. 02/846-75-29
e-mail: office@trud.cc
www.trud.cc

Печат „Бетпринт“ АД

© Огнян Георгиев, автор, 2014 г.
© Книгоиздателска къща „Труд“, корица, 2014 г.
© Книгоиздателска къща „Труд“, 2014 г.

ISBN 978-954-398-339-1

Огнян Георгиев

БЕЛИЯТ ЗАТВОРНИК

Тайната история на Гълъбин Боевски

Книгоиздателска къща **trud**
София, 2014

I

Химикалката се въртеше между пръстите на дясната ръка. На листа имаше само две изречения. Гълъбин вдигна глава към лампата над него. Тя не беше достатъчно силна, но вършеше работа. В стаята нямаше прозорец, който да пропуска естествената светлина. Стените бяха затиснати с етажерки, пълни с книги на португалски. Тук-там можеше да се намери и някоя друга на английски.

Гълъбин нямаше закъде да бърза. До края на следобедното свободно време оставаше час, може би два. В читалнята имаше още двама затворници. Един мулат с очила, вероятно перуанец или боливиец. Четеше книга с тъмна корица. Другият, бял като него, се беше фокусирал върху някакъв вестник. Имаше белег на лявата буза, който не беше оставен от бръснарското ножче.

За кой ли път в своя живот Гълъбин се почувства прегърбен. Мислите течаха в главата му. Отново и отново повтаряше събитията. Вече мина седмица от задържането. Първо прекара една нощ в ареста на летището, след това мина през друг затвор за временно задържане. Сега беше в Итаи. Зандан за чужденци, в който имаше хора от цял свят. 1500 затворници излежаваха своите присъди. Най-много бяха тези като него – обвинени в трафик на наркотици. Имаше и други – убийци, изнасилвачи, измамници и крадци.

„Трябва да се изправа – помисли си той. – Аз съм Гълъбин Боевски. Олимпийски шампион, а не муле!“

Ръката, която преди години вдигаше 200-килограмовата щанга, стисна химикалката. Погледът се насочи към горна-

та част на листа. Там, с неговия разхвърлян детски почерк, стояха две изречения. Беше вложил всичко в тях:

„Майко, татко, не се срамувайте от мен, нищо не съм направил. Вие ме познавате най-добре!“

Усети как сърцето му се свива. Знаеше коя дата е днес – 30 октомври. Стела, жената която го беше родила, отгледала и подкрепяла безрезервно, имаше рожден ден. Ръката се раздвижи по листа, а туптенето в гърдите му ставаше все по-силно.

„Честит рожден ден, майко. Това не е най-хубавият подарък, който получаваш.“

* * *

– Момче, имаш качествата, но си нисичък и слабичък. Ще те бутнат и ще те контузят. Ние търсим по-едри и по-яки футболисти – с бавен и педагогически тембър редеше присъдата единият от двамата учители, които провеждаха изпитите за Спортното училище в Плевен. Той се казваше Величко Дихонов и трябваше да пресее стотина малчугани за десетте свободни места.

– Ама, другарю, вижте Марadona колко е висок, а какви работи прави! Аз ще съм вторият Марadona – със сигурен глас отвърна чернокосото хлапе.

То тежеше около 25 килограма и стигаше до кръста на Дихонов. В изречените думи нямаше нито миг колебание. Няколко седмици по-рано момчето заемаше най-удобното място пред телевизора, за да гледа мачовете от Световното първенство по футбол в Мексико. Марadona беше във вихъра си. Аржентинците спечелиха титлата, а легендарният футболист вкара пет гола и направи пет асистенции.

– На първо класиране няма да стане – обърна се Дихонов към майката на хлапето. – Да пробва на второ или трето.

30-годишната жена, която се беше облякла официално, стисна устни. Тя беше нисичка, спретната и с благо израже-

ние на лицето, но точно в този момент погледът ѝ можеше да направи дупка в главата на футболния треньор.

Стела Боевска и Гълъбин тръгнаха същата сутрин рано от Кнежа в отлично настроение. Денят беше дъждовен, но тя беше сигурна, че нейният син ще бъде приет в училището. Беше получила уверения от футболни деятели. Самата тя се числеше към тях, защото от доста години беше секретарка на клуба в малкото градче. Гълъбин, който през пролетта беше завършил пети клас, също играеше в него. Беше много добър, поне в очите на майка си. Стела знаеше, че в Кнежа няма как да израсне. Най-много да играе в зоните, където на всеки втори мач имаше някой счупен крак.

Още един човек следеше внимателно тестовете. По пълничкото му лице плъзна усмивка, когато видя как Гълъбин покрива всички нормативи. Усмихна се, след като Величко Дихонов отрязва момчето. Двамата с футболния треньор имаха уговорка. Тя се отнасяше точно за това чернокосо и слабичко хлапе. Стефчо Малкодански знаеше, че десетте места предварително са запълнени от връзкарите. Дори и най-големите таланти биваха изместени от родителските амбиции. Стефчо се знаеше със Стела от Кнежа. Още не беше говорил с нея, защото знаеше футболните амбиции на майката. Изчака удобния момент и с благ глас отправи своята оферта.

– Ей, момче, защо не дойдеш в залата по щанги да те пробваме. Ако ставаш, може да изкараш една година като ученик при мен във вдигането на тежести. След това ще те прехвърлим втората футбол, ако се освободят места. Съгласен ли си? – хвърли въдицата Малкодански.

Стела не беше съгласна, но видя как усмивката отново грейна по лицето на нейното момче. Поклати глава и тръгна след Малкодански и Гълъбин, докато прибираще пригответния срещу продължаващия дъжд чадър.

На приемните изпити в Спортното училище на Плевен всяка година идваха по 500–600 деца. Свободните места за всички спортове бяха около 120. Първо се провеждаха тестовете по футбол и лека атлетика, защото напливът за там е най-голям. Накрая оставаха изпитите за борбата и вдигането на тежести.

В залата по щанги едно след друго хлапетата се пробваха на лостовете и щангите. Сред тях беше и Гълъбин. Стефчо Малкодански вече беше сигурен, че е привлякъл момчето, което искаше. Учителят не изпускаше от поглед майката.

Въздухът в залата беше леко напоен с пот, а в главата на Стела се въртяха всякакви мисли. Тя наблюдаваше как Гълъбин оглежда внимателно кръглите тежести. Веднага започнаха да я завладяват лоши предчувствия. С таткото Пепи се притесняваха, че е прекалено нисък за неговата възраст. Чудеха се защо е така, въпреки че в техния род нямаха нито един едър. Сестрата на Гълъбин – Таня, също беше миньонче. Нейното момче беше прекалено крехко, за да стане щангист. Точно като любимите гълъби на нейния мъж, заради които момчето получи рядкото за този край име.

– Стефчо, ами ако синът ми не израсне? Не си спомням да съм виждала висок щангист! – попита угрижено Стела.

– Не се притеснявай – пусна най-вълшебния си глас Малкодански. – Има и тежки категории, където щангистите са доста високи.

Докато траеше разговорът, Гълъбин реши да се пробва на щангата. На нея имаше 20 кг. Малкодански беше улисан да успокоява Стела и прекалено късно видя какво се опитва да направи буйното момче. Хлапето хвана лоста, обърна го, но от тежестта падна на гръб. Щангата го затисна. Момчето ревна с цял глас. Всички в залата се събраха. Стела и учителят Стефчо освободиха Гълъбин. На момчето му нямаше нищо.

– Айде, тръгваме си оттук – нареди Стела, докато вдигаше захвърления преди малко чадър. – Видя ли какво стана? Събирай си нещата и да хващаме рейса.

Сълзите още не бяха изсъхнали по лицето на Гълъбин. Момчето се изправи, но не помръдна. Гледаше към щангата, която беше оставена накриво. Направи две крачки към нея и я изправи в позицията, от която тръгна да вдига.

– Не, ще стана спортист. Оставам тук, ти си заминавай. Няма да си ходя никъде – смело отвърна на майка си хлапето.

– Добре че баща ти не е тук, за да те види как ще останеш – повиши тон Стела, докато елегантно напомняше за тежката ръка на Пепа.

Таткото беше легенда сред строителните бригади в региона. Един от най-добрите арматуристи в околията. Мазолите по ръцете му бяха повече от броя на ракиите, които можеше да изпие най-големият пияница в Кнежа.

– Ако не уча в Спортното, няма да ходя на училище. Казал съм на всички в Кнежа, че отивам в Плевен – наежи се Гълъбин.

Той беше сигурен, че ще постигне своето. И няма да отстъпи нито сантиметър пред заплахите на майка си. Знаеше, че у дома ще бъде още по-трудно. Затова най-важното беше да я убеди и да я спечели на своя страна.

Стефчо Малкодански усети тънкия момент. Всичко или нищо. Точно тук, в залата по щанги на Спортното училище щеше да се реши бъдещето на нисичкото хлапе. Учителят разбра две неща. Малкият има характер. По това време беше рядкост някой малчуган да се опълчи на майка си пред други хора. Шамарът или боят с точилка беше гарантиран. След това идваше тежката ръка на бащата, която понякога държеше и колан. Подобни наказания възпитаваха много бързо младата генерация и втъпяваха задължителното уважение към по-възрастните.

Малкодански веднага се замисли и за второто нещо. Дори и да вземе хлапето при себе си, със сигурност ще му

създава проблеми в бъдеще. Беше прекалено буен, самоуверен и първосигнален. Не търпеше някой да му казва какво може и какво не може да прави.

– Айде да не се разправяме тук – омекна майката. – Ще се приберем и ще го обмислим. Щом толкова искаш да си спортист – бъди. Но и баща ти трябва да се съгласи.

Гълъбин веднага се усмихна и отново метна бърз поглед към щангата. Той вече веднъж се беше срещал с нея в Кнежа. С две негови приятелчета случайно бяха минали през залата по вдигане на тежести. Вътре го беше забелязал световният рекордьор Павлин Къкрински, който по една случайност се познаваше с Малкодански.

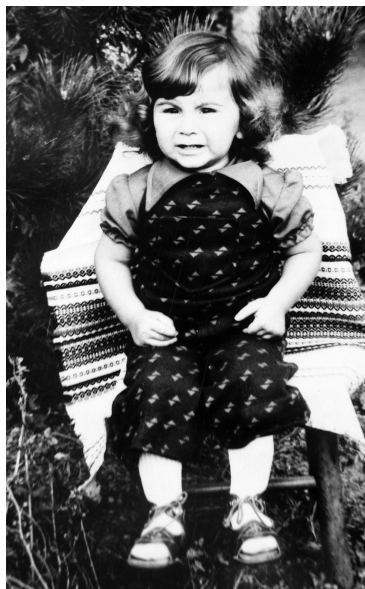
– Стефчо, абе има едно момченце в Кнежа, страхотни пропорции има за щангист – разузнал няколко месеца преди изпитите в Плевен Къкрински. – Виках го да се пробва, ама той не, та не. Щял да кандидатства футбол при вас.

Хитрият учител добре беше оплел конците. Знаеше, че работата е в кърпа вързана. Докато изпращаше Стела и Гълъбин от училището, реши да извади последния коз.

– Гълъбинчо, искаш ли да дойдеш на летния лагер на училището? Тъкмо ще се запознаеш с другите деца. Десет дни игри и тренировки. Много ще ти хареса.

– Стефчо, да не избързваме – намеси се майката Стела. – Дай да видим какво ще каже Пепа. Може да не е съгласен синът ни да трепери под тия тежести.

Гълъбин още от малък е бил под ръстовата норма

– Да де – отстъпи крачка назад Малкодански. – То не е и сигурно дали ще мога да го взема на лагера, защото принципно не е редно да идва, преди да е станал наш ученик.

– Идвам! – отсеке Гълъбин без дори да погледне към майка си.

– Ще искам разрешение от директора Николай Събев – каза със сериозен тон Малкодански, а в същото време му се искаше сам да се прегърне за успешната акция. – Мисля, че няма да е проблем.

* * *

Вдигането на тежести е странен и тежък спорт. Състезателите се готвят за едно или най-много две важни състезания през годината. Погледите на всички са насочени към европейските или световните първенства. Олимпиадата е веднъж на четири години. Провалът е много болезнен, защото тежкоатлетите нямат право на поправка и трябва да чакат месеци наред до следващата битка на подиума.

Преди години в щангите е имало три движения, но сега са останали само две – изхвърляне и изтласкване. Състезателите получават по три опита. Те сами избират какви тежести да вдигнат. Ако щангистът не направи поне по един успешен опит в двете движения, получава „нула“ и е дисквалифициран.

Шампионът се определя от сбора на вдигнатите тежести в изхвърлянето и изтласкването. При равенство се гледа кой от двамата състезатели има по-ниско лично тегло.

* * *

– В никакъв случай! – отсеке Пепи Боевски, докато чувеше дебелия комат хляб на масата. – Против съм. Какъв щангист ще става? Я го погледни колко е слаб. Ръцете му са като клечки. Има–няма 25 кила. Не можахте ли някакъв друг спорт да изберете? Все едно аз с тези мазолести пръсти да започна да бродирам.

Стела замълча за секунда. Знаеше, че това е най-правилната тактика. Ако беше казала дума, щеше да има още по-сериозен отпор. Гълъбин беше навън. Играеше на двора и вече беше сигурен, че от септември тръгва на училище в Плевен.

– И аз не ща да е шангист, но как да се дореди човек за футбола, като всичките партийни дейци искат децата им да са като Гунди и Якимов – подметна Стела, докато вдигаше празната чиния, в която допреди малко имаше боб чорба. Тя сложи нова с горещи пълнени чушки в нея. – Ти не знаеш за какво става въпрос. Уж ми бяха обещали, че ще го вкарат футболист, а то – бил нисък и слабичък. Пълни глупости. Изкара без никакви проблеми тестовете. С Малкодански сме се разбрали – само първата година да се прави на шангист. Тъкмо малко да позаякне. След това втората, като отпаднат връзкарите, тогава ще си продължи с футбола.

Пепи Боевски държи в ръце малкия Гълъбин

Стела седеше на масата и гледаше как нейният мъж нагъва вечерята. Той искаше най-доброто за детето и със сигурност би го направил арматурист или земеделец, както повечето от хората в Кнежа.

– Спортист, та спортист – продължи Пепи. – Откъде му шукна това нещо? Вместо да вземе някой техникум да запише, да си има професия. Нека! Да си троши главата с тоя спорт. Не вярвам, че ще стане нещо от него. Като позаякне с тия шанги, най-много хамалин да се хване.

Стела разбра, че е спечелила. Или загубила. Спомни си за 20-килограмовата шан-

га. Ами ако му беше паднала на главата? Нямахме какво да го мисли. Щеше тихо да си страда и да се моли нейният Гълъбин да не се нарани. Дано избута първата година, а втората ще бъде по-различно с футбола.

* * *

Малкодански наблюдаваше поредната тренировка в залата. Малкият Гълъбин се отличаваеше от останалите момчета. Сякаш сам си поставяше цел във всяко занимание. Спазваше повечето указания на треньора. Знаеше, че трябва да се храни добре, за да качва килограми. Най-леката категория беше до 44 кг, а за година и половина той беше вече около 32–33 кг. През това време израсна и с десетина сантиметра. Ръцете му продължаваха да изглеждат слаби, но за сметка на това трупаше мускули в краката. Точно това беше най-важното за един щангист. Без опора във вдигането нищо не можеше да се постигне.

– Много е упорито и трудолюбиво това момче – обърна се Стефчо към своя колега от футболната паралелка Величко Дихонов. – Да знаеш, че бях поел ангажимент към него и майката. Не искам да ги лъжа. Затова говоря с теб. Момчето има бъдеще като щангист.

– При нас виждаш какво е, пълни сме, а непрекъснато някой ни напъва да му вкараме синчето – отвърна Дихонов, който няколко години по-късно стана директор във футболния клуб „Литекс“. – И да искам, няма как да го взема.

Малкодански остана доволен от този развой. Знаеше, че отношението на малкия Боевски към щангите се е променило. Момчето непрекъснато си поставяше цели много по-високи от тези, които треньорът задаваше. Умееше да се съсредоточава и да се контролира, когато е в залата. Голяма част от неговите връстници навлизаха в пубертета и често мислите им бягаха в друга посока. Учителят усещаше всичко. Знаеше, че в щангите без пълно фокусиране нищо не се получава. Затова и резултатите на Гълъбин вървяха много

добре. Малкодански нямаше търпение да го пусне на състезание. Но правилата бяха ясни и категорични, а момчето нямаше необходимите години, за да участва.

Когато постъпи в Спортното училище, Гълъбин живееше при дядо си и баба си в Плевен. Родителите на Стела имаха апартамент, който беше в другия край на града. Всеки ден момчето трябваше да бие много път. За разлика от своите съученици той нямаше къде да отдъхне между учебните занятия и тренировките. Нямаше смисъл да се връща до апартамента, защото времето все не му стигаше.

– Майко, искам да ме преместиш в общежитието – обърна се Гълъбин към Стела. – Не ми стига времето за уроците от толкова много път.

Нисичката жена разбра, че нейният син е поел по своя път на 1 май. В празничния ден, след задължителната манифестация, семейните приятели се събираха в Кнежа, за да се почерпят, а децата да поиграят. Веселият шум от пълната къща не бе по вкуса на Гълъбин, който току-що се беше върнал от Плевен. Помоли майка си да го закара в залата. Там нямаше никой. Само Гълъбин, лостовете и тежестите.

* * *

„Елате веднага“, прочете телеграмата Стела. Тя показа листа на Пепи, а черните мисли запрепускаха в главата ѝ. Решението бе взето за секунди. Родителите на Гълъбин тръгнаха към курортното селище Мичурин. Оставиха дъщеря си Таня при приятелско семейство.

„Всичко се случва на тези морски лагери – помисли си Стела, която беше вдигнала кръвно и се чувстваше така, сякаш цялата държава се срива. – Дано да не е най-лошото. Знаех си, че не трябваше да го оставяме сам. Още е много малък.“

Няколко часа по-късно родителите пристигнаха в пионерския лагер. Навсякъде играеха деца, а от веселия шум по нищо не личеше, че нещо се е случило с Гълъбин.

– Виждал ли си го? – въпросът на Стела беше към съученика на нейния син Иван Иванов от Долни Дъбник. Момчето беше един от най-добрите приятели на Гълъбин.

– Тук беше преди малко, а ето го другаря Малкодански, той ще ви каже – посочи Ванката.

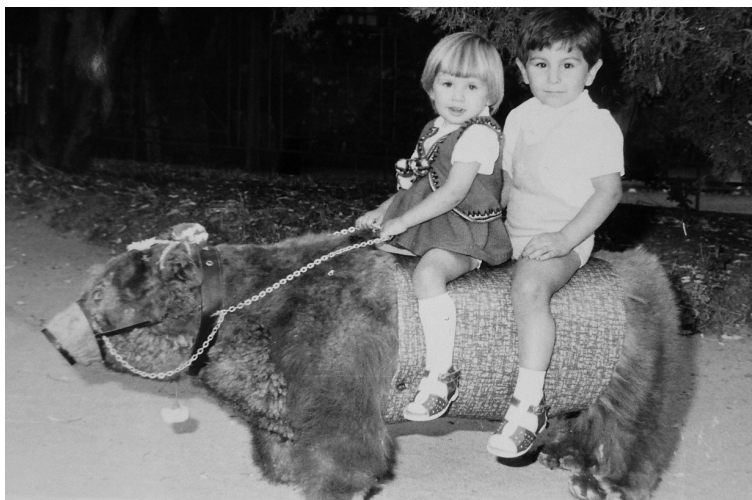
Малкодански се зададе по къси гащета и фланелка, под която стърчеше заоблено шкембенце. По усмихнатото му изражение Стела разбра, че нищо опасно не се е случило на нейния син.

– Стефчо, какви са тия телеграми, изкара ни акъла – попита мълниеносно майката.

– Стеле, извинявай, не съм искал да ви притеснявам – оправда се с добродушен тон учителят. – Трябва да подпишете декларация, че го пускате на състезание в Съветския съюз. Още няма годините и по наредба се иска разрешение от вас.

В този момент и Гълъбин се появи задъхан от игрите. Стела го огледа добре, за да изтрие и последните капки съмнение, че нещо се е случило. Хлапето беше почерняло и възмъжало за двете години в Спортното училище. Вече не

Гълъбин със сестра си Таня са яхнали мечка

беше нейното момче, което силните ветрове в Дунавската равнина бяха готови да отнесат.

– Гълъбинчо, я отиди да си поиграеш малко, че трябва да говоря с твоите родители – думите на Малкодански откъснаха Стела от нейните мисли. – Вижте, ще ви призная, че искам да го пусна на следващото републиканско първенство.

Стела не беше много в час със състезанията, но ѝ беше ясно, че детето е малко.

– Още няма 14 години и затова ще фалшифицирам ЕГН-то. Безобидна измама е, а и хлапето е готово да ги бие – добави Малкодански. – Вече иска да реализира това, което постига на тренировки. Не мога да го спирам.

Таткото Пепи погледна към Стела. Поклати глава и се отказа да мисли за глупавите, според него, състезания. Все още не вярваше, че от стотиците часове в залата по шанги ще има някаква полза.

– Добре, ще го пуснем – отсече тихичко Стела, гледайки към гърба на Гълъбин, който се отдалечаваше все повече от нея.